

Марија Драїнић

СИТА ЗВЈЕРКА ЗАМИШЉА ПОСТАНАК

уста отварај ријетко
и с конкретном намјером,
као вучица, мајка паса,

помислим над готовим јелом
које никад не поједем до краја
јер је већ готово.

ћуфта из мог тањира склизне
низ ноћно небо,
тако брзо да свијетли,
пада

месо,
у средини недопечено,
живо, слинаво,

месо с душом.

МАЛИ УМОРНИ БОГОВИ О ПОСТАНКУ

сасвим исцрпљени пливамо
на површини
хладне воде
ноћи

покрети се ускладе
на трен

довољно за дубљи удисај

сад треба написати пјесму –

ни из чега!

О ДОМИШЉАТОСТИ ВОДЕ И УМОРНИМ МАЛИМ БОГОВИМА

кољена се савијају преко ивице глечера
на ком се завршава дан.
ту све мирише на *Аријел*.

неко се укрцава у своја стопала
као у бродове, големе, сигурне,
као у маму некад.

спушта их као баласт,
као поглед на истрошену гумицу
мјесеца над градом,
као са висине.

потом устаје.
прав као пушка.
и осјети мокре табане.

неко, изгледа, стоји у топлој барици

можда неко тоне

неког односи ријека

неко други из ње излази.

неко смо увијек
ја, или ти.

О ВИЛАМА И ДОМОВИМА

црна гора мала
моја гора, мања
кућа ми – најмања

још са мном лети.

О МАЛИМ ПЛАВИМ ТРАГЕДИЈАМА

тешко је људима
откако су их побацали с неба
као спарушкане шљиве
од којих се неће пећи добра ракија.

да би се узгојили и поново узрасли
до бескрајног врта
у ком се сад отварају црне булке
давно прежаљених дуката

људи морају миловати земљу,
заливати се међусобно,
потом се једни другима верати уз стабла.
све то звати породицом,
послом породице.

у слободно вријеме
плијевити пластику, тријебити ножеве,
скидати тако задобијене мрене.

прскати се раствором против болести
што с брата на брата на сестру
прелази,
окреће стабло на стабло –
подсјећати се да је окретање, као и кретање,
дрвећу задато у сржи.

испреплетати гране, оплести коло око воде,
младицама у листове ушију шумити:
нема нама земље без вас двоје!

исто тако – сезонски сјећи, цијепати се,
па преслагати једни друге
за огријев, за потпалу, за ломаче.

заборављати да се шљиве не узгајају тога ради.

заборављати пламен. поново садити.

и ја сам човјек. морам заборавити
метафоре о коштицама и врту
и стаблима која су земљи попила крв,
о плодовима које ће случајно убити сунце.

склонити се под крило анђела прогреса
као под бесплатан сунцобран
кад је лоша сезона.

не згазити препланулом туристи на главу,
при одласку до шанка, право
у дозвољени минус.

писати пјесму у телефону
и не примијетити како се посјетилац олако предаје
специјалним агентима сунца
што претурају по његовој већ помодрелој кожи
узалудно тражећи со,
со земље.

никако поентирати
прије него се наточи пиће
и, ипак, наздрави сунцу,
а странцу каже, у себи:

со је скривена у остави,
крај велике, црвене пумпе
за гуме од плавог бицикла, зар не?
тамо гдје је кућа.

је ли се ико сјетио да поправи кочнице?

изненадити се крајем, и промијенити наслов
који је некад, на самом почетку, гласио:
о људима и домовима.